

El peó del coll de l'Arç

Olost

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector oest del terme municipal
Emplaçament A 1200 metres per pista forestal de la carretera B-432, punt quilomètric 7'350.

Coordenades:

Latitud: 41.98951
Longitud: 2.05933
UTM Est (X): 422083
UTM Nord (Y): 4649039

Classificació

Número de fitxa 08149 - 174
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Alguns veïns propers a la zona de Valldou encara expliquen aquesta rondalla.
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Fitxes associades:
[Font de Valldou](#)
Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dt., 11/03/2008 - 01:00

Descripció

"Quan van fer la carretera d'Olost a Prats, a l'altura del coll de l'Arç hi van fer una caseta, la "casilla" en l'indret de Valldou, on vivia el peó que tenia cura de la carretera. Deien que el peó del coll de l'Arç era una persona una mica estranya i molt solitària, però al mateix temps molt exigent.

Un dia el peó va demanar, més aviat exigir, que el propietari de la finca li donés un tros de terreny per fer un hort on poder plantar vianda. L'amo de Valldou no li va fer cas, van passar uns dies i de nou ho va tornar a demanar. Els dies passaven i l'amo de Valldou no es preocupaven de l'hort del peó. Després d'esperar uns quants dies més i no obtenir resposta, el peó va anar a la casa de Valldou i va dir a la mestressa:

- No em voleu deixar un tros de terreny per fer un hort, però us asseguro que us en recordareu.

Van passar uns quants dies, no gaires, quan la dona de Valldou anava a buscar aigua a la font, del municipi d'Olost, i va tenir una gran sorpresa. Es va trobar un grup de noies, totes nues, que ballaven una dansa just davant mateix de la font. La mestressa, un xic espantada, es va girar per tornar cap a casa i, sorpresa, les balladores ja havien desaparegut. Si tornava a la font, quan era a prop tornaven a aparèixer les noies, totes elles ben nues ballant una dansa. Així van passar uns quants dies, cada vegada que algú de Valldou anava a la font apareixien les noies ballant. La mestressa va comentar-li al seu home:

- Recorda't que el peó ens va amenaçar, això igual és obra d'aquell animalot.

L'amo de Valldou va anar a veure el peó i li va preguntar què passava que fes por a la seva família. El peó li va dir:

- Mentre jo no tingui un hort per plantar vianda, la meva distracció serà la de fer sortir noies ballant a la font de Valldou.

L'amo de la finca li va dir:

- Fes el tros de rompuda que vulguis, així et distrauràs plantant vianda i deixaràs la gent tranquil·la.

Totes les persones que de prop o de lluny tenien alguna relació amb aquest home, deien que era una mala persona. Si algú no feia el que ell volia, li feia sortir por. Durant el temps que aquest home va viure a la "casilla" del coll de l'Arç cap del veïns de la zona no estaven tranquil, ja que era un busca-raons i sempre amenaçava dient que els faria por.

Observacions:

La llegenda ha estat recollida del llibre: "Por, màgica i tresors a la Catalunya interior".

Bibliografia

TORRES Jordi (2003). Por, màgica i tresors a la Catalunya interior. Farell.

